

«Δεκάλογος διαλεγόμενης ποιμαντικής» από τον Οικουμενικό Πατριάρχη προς τον Ι. Κλήρο και τους Μοναχούς της Ι. Μητροπόλεως Αυστρίας

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Η Α.Θ. Παναγιότης ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος συναντήθηκε το Σάββατο, 23 Σεπτεμβρίου 2023, με τον Ιερό Κλήρο και τους Μοναχούς της Ι. Μητροπόλεως Αυστρίας και της Εξαρχίας Ουγγαρίας, στους οποίους απηύθυνε πατρικούς λόγους για τον ρόλο του κληρικού στη σύγχρονη κοινωνία.

Στη συνάντηση, στην οποία παρέστη ο Σεβ. **Μητροπολίτης Αυστρίας και Έξαρχος Ουγγαρίας κ. Αρσένιος**, με τον βοηθό του Θεοφιλ. **Επίσκοπο Απαμείας κ. Παΐσιο**, ο Παναγιώτατος εξέφρασε τη χαρά του για την ευκαιρία της πρόσωπο με πρόσωπο επικοινωνίας του με τους κληρικούς που διακονούν σε

αυτή την εκκλησιαστική Επαρχία του Θρόνου, επισημαίνοντας ότι αποτελεί μεγάλο προνόμιο, με πολλές ευθύνες για τον καθένα τους, το γεγονός ότι είναι πρεσβύτεροι και διάκονοι του Οικουμενικού Πατριαρχείου, “το οποίον είναι πιστός φύλαξ της Παραδόσεως των Αποστόλων, των Πατέρων, των Αγίων και των Μαρτύρων της πίστεως, της φιλοθείας και της φιλανθρωπίας της Ορθοδοξίας, μετ’ επιγνώσεως ότι η ιερά αποστολή του δεν είναι δυνατόν να επιτελήται άνευ ανοικτοσύνης προς τον κόσμο και διαρκούς μερίμνης διά τον άνθρωπον, τον «ηγαπημένον του Θεού»”.

Με την έννοια αυτή, συνέχισε ο Πατριάρχης, “το πρώτον ζητούμενον από εσάς είναι η πιστότης εις το πνεύμα της Μεγάλης Εκκλησίας εν τη διπλή εννοία α) της ακλονήτου πιστότητος εις την παράδοσιν της Εκκλησίας και β) της διακονίας του ανθρώπου, του εγκοσμίου βίου και του αιωνίου προορισμού του.”

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του, ο Πατριάρχης, διατύπωσε ένα «δεκάλογον διαλεγομένης ποιμαντικής», σε μία εποχή, όπως είπε, κατά την οποία τα σημεία των καιρών δυσχεραίνουν το ποιμαντικό έργο. “Προτείνομεν μίαν ποιμαντικήν με ενσυναίσθησιν και φαντασίαν, με ακλόνητον εμπιστοσύνην εις την χάριν του Θεού και εις την δύναμιν της ελευθερίας του ανθρώπου”, τόνισε ο Παναγιώτατος διατυπώνοντας πατρικώς τις παραινέσεις του προς τους παρευρισκομένους κληρικούς και μοναχούς.

Στο τέλος της ομιλίας του εξέφρασε την ικανοποίησή του για το γεγονός ότι προχωρούν οι εργασίες για την πλήρη αποκατάσταση του Κέντρου της Εξαρχίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου στην Βουδαπέστη, το οποίο, όπως σημείωσε, θα συμβάλει πολλαπλώς στην παρουσία και την πνευματική και πολιτισμική μαρτυρία της Εξαρχίας στην Πρωτεύουσα της Ουγγαρίας, και στην προαγωγή και ανάδειξη της οικουμενικής αποστολής της Μεγάλης Εκκλησίας. “Αυτό το κέντρον διαλόγου, πολιτισμού και πνευματικότητος”, τόνισε, “θα εκπροσωπή και θα εκφράζη με δυναμισμόν το πνεύμα του Φαναρίου. Ευχαριστούμεν πάλιν και πολλάκις την έντιμον Κυβέρνησιν της Ουγγαρίας διά την ευγενή παραχώρησιν του κτηριακού συγκροτήματος εις το κέντρον της πρωτευούσης. Προς υμάς, άγιε Αυστρίας και προς τον Θεοφιλέστατον Επίσκοπον Απαμείας κύριον Παίσιον, εκφράζομεν τον δίκαιον έπαινον της Μητρός Εκκλησίας και ημών προσωπικώς διά τον ένθεον ζήλον και τους αγώνας σας διά την ολοκλήρωσιν του όλου εγχειρήματος, αλλά και δι’ όλην την πιστήν και εύορκον διακονίαν σας”.

Ακολουθεί η ομιλία του Παναγιωτάτου:

Ίερώτατε Μητροπολίτα Αύστρίας καί ήμέτερε Ήξαρχε έν Ούγγαρία κύριε Άρσένιε,

Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε Ἀπαμείας κύριε Παίσιε,

Εὐλαβέστατοι πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι,

Ὅσιώτατοι μονασταί,

Προσφιλέστατα τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Μετά πολλῆς συγκινήσεως εὐρισκόμεθα ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν εἰς τὴν ἱστορικὴν Μονὴν Rannonthalma. Πάντοτε ἡ συνάντησις πρόσωπον πρὸς πρόσωπον εἶναι κοινωνία ζωῆς, πηγὴ ἀγαλλιάσεως καὶ ἀμοιβαίου πνευματικοῦ πλουτισμοῦ. Ἰδιαιτέραν χαρὰν προξενεῖ εἰς τὴν καρδίαν μας τὸ γεγονὸς ὅτι δίδεται εἰς τὴν ἡμετέραν Μετριοτήτα ἡ εὐκαιρία νὰ ἀπευθυνθῶμεν πατρικῶς πρὸς τὸν ἱερόν κλῆρον καὶ τοὺς μοναστάς ἐν τῇ θεοτηρήτῳ Μητροπόλει Αὐστρίας καὶ νὰ διατυπώσωμεν ὠρισμένας σκέψεις καὶ παραινέσεις ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ὁρθοδόξου κλήρου εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον.

Εἶναι ἰδιαιτέρα εὐλογία νὰ ἀνήκετε εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μέγα δέ προνόμιον, μέ πολλὰς εὐθύνas διὰ τὸν καθένα σας, ἀποτελεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι εἴσθε πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὸ ὁποῖον εἶναι πιστὸς φύλαξ τῆς Παραδόσεως τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων, τῶν Ἀγίων καὶ τῶν Μαρτύρων τῆς πίστεως, τῆς φιλοθείας καὶ τῆς φιλανθρωπίας τῆς Ὁρθοδοξίας, μετ' ἐπιγνώσεως ὅτι ἡ ἱερά ἀποστολὴ του δέν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτελῇται ἄνευ ἀνοικτοσύνης πρὸς τὸν κόσμον καὶ διαρκοῦς μερίμνης διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸν «ἡγαπημένον τοῦ Θεοῦ».

Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, τὸ πρῶτον ζητούμενον ἀπὸ ἐσᾶς εἶναι ἡ πιστότης εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἐν τῇ διπλῇ ἐννοίᾳ α) τῆς ἀκλονήτου πιστότητος εἰς τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ β) τῆς διακονίας τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐγκοσμίου βίου καὶ τοῦ αἰωνίου προορισμοῦ του. Σοφῶς καὶ σαφῶς ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Κρήτη, 2016) ἐτόνισεν ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νὰ παραμελῶμεν τὴν διακονίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου, ἐπικαλούμενοι τὴν πνευματικὴν ἀποστολὴν μας καὶ τὸν ἐσχατολογικὸν χαρακτῆρα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Ἡ Ἐγκύκλιος τῆς Συνόδου ἀποφαίνεται: «Τὸ γεγονὸς ὅτι «τὸ πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει» (Φιλιπ. γ', 20), δέν ἀναιρεῖ, ἀλλ' ἐνδυναμώνει τὴν μαρτυρίαν ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ» (Προοίμιον).

Ὁ προσφάτως ἐκλιπὼν μακαριστὸς Μητροπολίτης Περγᾶμου Ἰωάννης, ὁ σπουδαῖος θεολόγος, ἐσημείωνεν ὅτι τὰ προβλήματα καὶ τὰ ἀδιέξοδα, ἐνώπιον τῶν ὁποίων εὐρίσκεται σήμερον ὁ ἄνθρωπος, εἶναι «ἡ πρόκλησις καὶ τὸ πλαίσιο, πού προσφέρει ὁ σύγχρονος κόσμος στὴν Ὁρθοδοξία, γιὰ νὰ κάνῃ ζωντανή τὴν παράδοση, πού

παρέλαβεν ἡ γενεά μας ἀπό τούς Πατέρες της» (*Ἡ Ὁρθοδοξία καί ὁ σύγχρονος κόσμος*, Ἀνάτυπον, Κοζάνη 1991, σελ. 18 – 19). Τό ζητούμενον ἀπό ἐσᾶς εἶναι ἡ καλή μαρτυρία, μετοχή ὄχι ἀποχή, πρόσληψις ὄχι ἀπόρριψις, δημιουργικός διάλογος ὄχι ἄγονος ἀντίλογος, συμβολή εἰς τήν ἐν Χριστῷ μεταμόρφωσιν τοῦ κόσμου.

Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, ἐπιθυμοῦμεν νά διατυπώσωμεν ἕνα «δεκάλογον διαλεγομένης ποιμαντικῆς», εἰς μίαν ἐποχὴν κατὰ τήν ὁποίαν τά σημεῖα τῶν καιρῶν δυσχεραίνουν το ποιμαντικόν ἔργον. Προτείνομεν μίαν ποιμαντικήν μέ ἐνσυναίσθησιν καί φαντασίαν, μέ ἀκλόνητον ἐμπιστοσύνην εἰς τήν χάριν τοῦ Θεοῦ καί εἰς τήν δύναμιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου:

1. Ὑπενθυμίζομεν καί εἰς ὑμᾶς τό ἔξοχον Χρυσοστομικόν: «Τό τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα μέγα ἐστὶ καί θαυμαστόν» (PG 62, 525 – 6). Τό ἀξίωμα τοῦ κληρικοῦ εἶναι κατάθεσις ψυχῆς καί ἀπαιτεῖ θυσίαν καὶ αὐτοπροσφοράν. Πρέπει νά εἴσθε ἀπαιτητικοί ἀπὸ τόν ἑαυτὸν σας. Καί νά μὴ λησμονῆτε ὅτι εἰς τήν συνείδησιν τῶν περισσοτέρων συνανθρώπων μας τό ὄνομα Ἐκκλησία συνδέεται αὐθορμήτως μέ τόν ἱερόν κλῆρον, καί ἡ κριτική πρὸς τούς κληρικούς μετατρέπεται εἰς κριτικήν πρὸς τήν Ἐκκλησίαν.
2. Ἐπαναλαμβάνομεν καί ἐνώπιόν σας αὐτό, τό ὁποῖον συχνάκις ἀναφέρομεν. Δέν πείθει κανένα μία «εἰκονική ἱερωσύνη, ἡ ὁποία ἐπιδιώκει νά φαίνεται περισσότερον παρά νά εἶναι, νά διεκδικῇ παρά νά θυσιάζεται καί νά προσφέρῃ. Ἡ Ὁρθόδοξος εὐσέβεια τιμᾷ βαθέως τόν ἱερέα, ὁ ὁποῖος δέν ἀνήκει εἰς τόν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ εἰς τόν Χριστόν καί τούς ἀδελφούς. Οἱ σύγχρονοι καιροὶ ἔχουν ἀνάγκην γνησίων λειτουργῶν καί διακόνων τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ χριστεπώνυμου λαοῦ.
3. Ὁ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης εἶναι πρᾶος, κοινωνικός, μέ κατανόησιν καί σεβασμόν πρὸς τήν προσωπικότητα καί τάς εὐαισθησίας τῶν πιστῶν, οὐδέποτε ράθυμος, ἀπαισιόδοξος, ἀδιάφορος διὰ τόν ἀνθρώπινον πόνον. Διὰ νά χρησιμοποιήσωμεν μίαν ωραίαν εἰκόνα ἀπὸ τό *Γεροντικόν*: ὁ ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου δέν ἐπιτρέπεται νά εἶναι «τετραγωνιαῖος», ἀλλὰ ὀφείλει νά εἶναι «στρογγύλος», ἵνα «πρὸς πάντας κυλίηται» (*Ἀββᾶς Ματῶης, Γεροντικόν, ἐκδόσεις Ἀστήρ, 1981, σελ. 75*). Ἰσχύει διὰ τό ἔργον τοῦ ἱερέως τό ἔξοχον Χρυσοστομικόν: «Ψυχῆς γάρ ἀπώλεια μιᾶς, τοσαύτην ἔχει ζημίαν, ὅσην οὐδεὶς παραστήσαι δύναται λόγος» (PG 60, 40).
4. Ἀνεκηρύξαμεν τό 2020 «ἔτος ποιμαντικοῦ ἀνακαινισμοῦ καί ὀφειλετικῆς μερίμνης διὰ τήν νεολαίαν» (βλ. Πατριαρχική Ἀπόδειξις ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις 2022) καί ἐκαλέσαμεν σύμπαντα τόν καθ' ἡμᾶς ἱερόν κλῆρον καί τόν λαόν εἰς συμμετοχὴν καί εἰς στήριξιν τῆς σημαντικῆς καί ἐνθέου ταύτης προσπάθειας. Ὑπεγράμμισαμεν δέ ὅτι πρέπει νά ἀγωνισθῶμεν διὰ νά

κατανόηση ή νέα γενεά τήν σημασίαν τῆς βιώσεως τῆς θείας λατρείας ὡς θεμελίου διὰ τήν χριστιανικὴν ὑπαρξιν. Καλοῦμεν πάντας ὑμᾶς, εὐλαβέστατοι κληρικοὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αὐστρίας, σήμερον εἰς «ἐκνωτικὴν» ποιμαντικὴν ἐκδηλώσιν», διὰ νὰ προσφέρετε εἰς τοὺς νέους καὶ τὰς νέας εἰς τὰς ἐνορίας σας, ὁμοῦ μετὰ τῆς «βοηθείας», τήν «ἀλήθειαν» τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ συνοψίζονται ὅλα τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ἐχαρίσατο εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ ἔνσαρκος Θεία Οἰκονομία.

5. Ἡ καλὴ θεολογικὴ κατάρτισις, μαζί μέ τήν θύραθεν παιδείαν, διευκολύνουν τό ἔργον τοῦ κληρικοῦ, ἀφοῦ δι' αὐτῆς γνωρίζει καλλίτερα τὰ προβλήματα τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του, ἀλλά καὶ τὰς θετικὰς προοπτικὰς αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ. Κάθε κληρικός ὑπηρετεῖ πάντοτε τοὺς ἐκάστοτε συγχρόνους του, πάντοτε συγκεκριμένους ἀνθρώπους καὶ οὐδέποτε γενικῶς «τὸν ἄνθρωπον». Δέν ὑπάρχει «ἀφηρημένη ποιμαντικὴ».
6. Ἡ λυσιτελὴς χρῆσις τῶν δυνατοτήτων τὰς ὁποίας προσφέρει ὁ ἐκάστοτε πολιτισμός ἀποτελεῖ ἔνδειξιν δυναμισμοῦ τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ συνολικῶς ἀμυντικὴ στάσις ἀπέναντι εἰς τὸν πολιτισμόν, ὡσάν νὰ ἐστρέφοντο ὅλοι αἱ ἐξελίξεις τῆς ἐποχῆς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, δέν ἀνταποκρίνεται εἰς τήν ἀποστολήν της ἐν τῷ κόσμῳ. Εἶναι δέ βέβαιον, ὅτι ἡ ἐνασχόλησις μέ τὸν πολιτισμόν δέν σημαίνει ταύτισιν ἐν παντί μέ αὐτόν. Διὰ τῆς ἐκκοσμικεύσεώς της ἡ Ἐκκλησία χάνει τὸν κόσμον. Ὅμως, ὁ κόσμος ὡς πεδῖον χριστιανικῆς μαρτυρίας, χάνεται ἐπίσης, ὅταν ἡ Ἐκκλησία κλεισθῇ εἰς τὸν ἑαυτόν της, ὅταν ἀδιαφορῇ διὰ τὸν κόσμον. Προφανέστατα, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν δύναται νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τό «ἀδιάλειπτον χρέος τοῦ ἐπανευαγγελισμοῦ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ στίς σύγχρονες ἐκκοσμικευμένες κοινωνίες» (*Μήνυμα τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου*, § 2), ἐάν δεν ἐξέλθῃ πρὸς τὸν κόσμον διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον καὶ νὰ φθάσῃ ἡ φωνὴ της εἰς τὰ ὦτα καὶ τὴν καρδίαν του.
7. Νὰ ἐνθυμῆσθε πάντοτε τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι μέ Χριστῷ» (Φιλιπ. δ', 13). Τίποτε δέν εἶναι ἰδικόν μας κατόρθωμα. Τὰ πάντα εἶναι δωρεὰ καὶ χάρις καὶ ἐπιτελοῦνται δι' ὑμῶν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως, ἡ συνεργασία, ἡ προθυμία, ὁ προσωπικὸς ἀγὼν μας εἶναι ἀπαραίτητα. Ὅπως λέγει ὁ ἐν Ἁγίοις Προκάτοχος τῆς ἡμῶν Μετριότητος εἰς τὸν Θρόνον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, «καθάπερ τό πῦρ δεῖται ξύλων, οὕτω καὶ ἡ χάρις τῆς προθυμίας τῆς ἡμετέρας ἵνα ἀεὶ ἀναζέη». Εἶναι μέγας τίτλος τιμῆς διὰ τοὺς κληρικούς νὰ λειτουργοῦν ὡς «Θεοῦ συνεργοί» (πρβλ. Α' Κορ. γ', 9), τοῦ θέλοντος «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α' Τιμ. β', 4).
8. Δέν κηρύσσομεν Θεόν κρυπτόμενον εἰς τήν ἀπόλυτον ὑπερβατικότητά του,

«ἀκίνητον» καί ἀπρόσωπον, ἀλλά Θεόν σεσαρκωμένον, Θεόν, «ὄν ἀγάπη κεκόμικεν εἰς τὴν γῆν», Θεόν ὁ Ὅποῖος, ὅπως ἔχει λεχθῆ, «εὐρίσκεται πιό κοντά σέ ἐμᾶς ἀπό ὅσον ἐμεῖς οἱ ἴδιοι στόν ἴδιο μας τόν ἑαυτό». Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον ὁ Θεός κατεργάζεται τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου, ἡ δέ ἱερωσύνη ἀνήκει εἰς τό κέντρον τῆς ζωῆς της. Ὁ ἱερεὺς διακονεῖ τό θεανδρικόν μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ ὅλη παρουσία καί μαρτυρία του εἶναι συμβολή εἰς τὴν εὐχαριστιακὴν πραγμάτων τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ λειτουργικῇ ζωῇ καί ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς ἀγάπης. Σύνολος ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας τρέφεται ἀπὸ τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν. Εἰς αὐτὴν καί δι' αὐτῆς ἀναδεικνύεται ὁ δοξολογικός καί ἐσχατολογικός προσανατολισμός της.

9. Ἡ Ἐκκλησία ἀπαντᾷ καί εἰς τὰς συγχρόνους προκλήσεις διὰ τῆς βιώσεως καί ἀναπτύξεως τῆς εὐχαριστιακῆς καί ἐσχατολογικῆς ταυτότητός της. Ἡ κεντρικὴ θέσις τῆς Θεῖας Εὐχαριστίας καί ὁ ἐσχατολογικός προσανατολισμός τῆς ζωῆς της σώζουν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν ἀπολυτοποίησιν ἱστορικῶν, κοινωνικῶν καί πολιτιστικῶν μορφωμάτων. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ «νέος οἶνος», ὁ ὁποῖος αἰεὶ διαρρηγνύει τοὺς «παλαιούς ἀσκούς» (πρβλ. Ματθ. θ', 17). Ἐδῶ εὐρίσκεται ὁ πυρὴν τῶν χριστιανικῶν ἀξιῶν, αἱ ὁποῖαι καί σήμερον ἔχουν παγκόσμιον ἐμβέλειαν. Αὐταὶ ἀποτελοῦν ἑκφρασιν τοῦ ἥθους τῆς ἀκαταλύτου ἐνότητος πίστεως εἰς τόν Θεόν καί ἀγάπης πρὸς τόν πλησίον, τόν συνάνθρωπον καί ἀδελφόν. Αὐτός ὁ συνδυασμός καθέτου καί ὀριζοντίου διαστάσεως τοῦ ἥθους εἶναι ἡ μεγάλη ἀλήθεια, τὴν ὁποῖαν ἐνεσάρκωσεν ἡ Ἐκκλησία καθ' ὅλην τὴν ἱστορικὴν της πορείαν, ὑπέικουσα εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀρχηγοῦ καί τελειωτοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν.
10. Ἡ ζωὴ τῶν κληρικῶν πρέπει νὰ εἶναι ἔμπρακτος μαρτυρία ὅτι ἀνήκομεν εἰς τόν Κύριον, ὁ ὁποῖος εἶναι «τό Α καί τό Ω, ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος, ἀρχὴ καί τέλος» (Ἀποκ. κβ', 13). Ὅφείλομεν νὰ ὀνομάζωμεν, γεγонуῖα τῇ φωνῇ, τό «ὑπὲρ πάν ὄνομα» (Φιλιπ. β', 9) τοῦ Κυρίου, τό μόνον ὄνομα ὑπὸ τόν οὐρανόν, «ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. δ', 12). Νὰ Τόν δοξάζωμεν ἐπειδὴ μᾶς ἀξιῶναι νὰ διακονῶμεν τὴν θεοτήρητον παράδοσιν πίστεως, ἀγάπης καί ἐλπίδος καί νὰ δίδωμεν τὴν καλὴν μαρτυρίαν περὶ τῆς ἐλθούσης πανσωστικῆς χάριτος καὶ τῆς ἐρχομένης οὐρανίου βασιλείας Αὐτοῦ.

Τιμιώτατοι ἀδελφοί Ἀρχιερεῖς,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἐπιθυμοῦμεν, περαίνοντες τόν λόγον, νὰ ἀπευθυνθῶμεν συντόμως πρὸς τοὺς μοναστάς, πού ζοῦν καί ἐκπροσωποῦν τὴν ἀσκητικὴν διάστασιν καί τὴν ἐσχατολογικὴν ὁρμὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς διὰ τῆς ἀπροϋποθέτου προσφορᾶς

τοῦ ἑαυτοῦ των, τοῦ εἶναι καί τοῦ ἔχειν των, εἰς τόν Χριστόν. Ἀνήκετε εἰς τήν καρδίαν τῆς Ἐκκλησίας καί ὑπενθυμίζετε πάντοτε εἰς τούς πιστούς, ὅτι «παράγει τό σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου» (Α' Κορ. ζ', 31). Προσφυῶς ἔχει γραφῇ ὅτι ὁ σύγχρονος κόσμος «ἔχει ἀνάγκη ἀπό τῆ βαθείᾳ ἀνθρωπογνωσίᾳ τῶν μοναχῶν, τήν ταπεινοφροσύνη καί τήν ἀφιέρωσή τους στόν Θεό. Οἱ μοναχοί καί οἱ μοναχές ὑπενθυμίζουν στήν ἐποχήν μας, ἡ ὁποία "προσδίδει μεγάλη σημασία σ' ἐντελῶς ἀσήμαντα πράγματα" (Α. Schmemmann), τό "ένός ἐστι χρεία" (Λουκ. ι', 42)».

Ἰερώτατε ἀδελφέ ἅγιε Αὐστρίας,

Χαιρόμεθα διά τό γεγονός ὅτι προχωροῦν αἱ ἐργασίαι διά τήν πλήρη ἀποκατάστασιν τοῦ Κέντρου τῆς Ἐξαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν Βουδαπέστην, τό ὁποῖον θά συμβάλῃ πολλαπλῶς εἰς τήν παρουσίαν καί τήν πνευματικήν καί πολιτισμικήν μαρτυρίαν τῆς Ἐξαρχίας μας ἐνταῦθα καί εἰς τήν προαγωγήν καί ἀνάδειξιν τῆς οἰκουμενικῆς ἀποστολῆς τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Αὐτό τό κέντρον διαλόγου, πολιτισμοῦ καί πνευματικότητος θά ἐκπροσωπῇ καί θά ἐκφράζῃ μέ δυναμισμόν τό πνεῦμα τοῦ Φαναρίου. Εὐχαριστοῦμεν πάλιν καί πολλάκις τήν ἔντιμον Κυβέρνησιν τῆς Οὐγγαρίας διά τήν εὐγενῆ παραχώρησιν τοῦ κτηριακοῦ συγκροτήματος εἰς τό κέντρον τῆς πρωτευούσης. Πρός ὑμᾶς, ἅγιε Αὐστρίας καί πρός τόν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἀπαμείας κύριον Παΐσιον, ἐκφράζομεν τόν δίκαιον ἔπαινον τῆς Μητρός Ἐκκλησίας καί ἡμῶν προσωπικῶς διά τόν ἔνθεον ζῆλον καί τούς ἀγῶνας σας διά τήν ὁλοκλήρωσιν τοῦ ὅλου ἐγχειρήματος, ἀλλά καί δι' ὅλην τήν πιστήν καί εὐορκον διακονίαν σας.

Ἑρρωσθε, ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ. Προσευχόμεθα δι' ὑμᾶς καί τάς ἀγαπητάς οἰκογενείας σας καί ἐξαιτούμεθα καί τάς ὑμετέρας εὐχάς πρός Κύριον, ὅπως σκέπη καί κρατύνη τήν Ἁγίαν Αὐτοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν εἰς τό ἔργον διακονίας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστός ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν!